

Ιδιαίτερα η πατρίδα μας κάτω από την αντάρτικη δράση των κομμουνιστών, με ματωμένο το μέτωπο αγωνίζεται για να διασώσει την Μακεδονία από τα χέρια των Βουλγάρων, που νομίζουν ότι είναι δυνατόν να πάρουν την Θεσσαλονίκη.

Τότε μόνον θα γίνει αυτό, όταν πτώματα τα κορμιά μας τα πατήσουν.

Στις 17-22.1.1948 γράφει:

Ανάμεσα στο Μπέλες και τα Κρούσια, όπου σήμερα έντονος διεξάγεται ο αγών για την Ελλάδα, ζήσαμε με την αδάμαστη αγροτιά μας στιγμές που θα μας μείνουν βαθιά ριζωμένες στην ψυχή. Η Ελλάδα ζη ασάλευτη εκεί πάνω και απ' εκεί σκορπάει το φως σ' ολόκληρη την οικουμένη.

Γράφει για την επίσκεψή του στο Σκρα, στις 21.5.1948:

ΣΚΡΑ

Ξημέρωσεν η αυγή 17 Μαΐου,
διαταγή εδόθηκε παρά του στρατηγείου
να προελάσει ο στρατός
το Σκρά να καταλάβει
γιατί μας το εμόλυναν οι Γερμανοβούλγαροι.
Βαράει το πυροβολικό, τα σύρματα
και το γενναίο πεζικό (χαλάει)
αμέσως προχωράει.

Κι ο βούλγαρος στρατηγός
με την πλατειά τη μύτη
καφέ εθέλησε να πιει
μεσ' στην Θεσσαλονίκη
κι εμείς του ετοιμάσαμε
και γιαούρτι
και σφαίρες από μάλλιχερ
με άκαπνο μπαρούτι.
Κι έτσι τραβούμε για το
ηρωικό Σκρα. Μια φωτεινή
οπτασία προβάλλει στο μυαλό μας.
Όχι δεν είναι όνειρο, ούτε φαντασία.
Ολόφωτη στο μυαλό μας η Ελλάδα
δείχνει το δρόμο προς το
καθήκον...

Ο βουλευτής κ. Αμπατζόγλου
μας λέει ότι εδώ πολέμησαν
πολλοί Κύπριοι και η
ανδρεία των έφθανε μέχρι
βλακίας.

Περάσαμε το μοναδικό Κυριακάτικο απόγευμα στο Βαθύ και η συνέχεια τα μεσάνυχτα με την ξεχωριστή εκείνη ρομαντικότητα... αντίκρου στο Λαζαρέτο (Nioio Kirydom)

Αληθινά ρομαντική βραδιά.
Ο κατάλογος συνεπληρώθη.
Κοιμηθήκαμε αργά, αφού χαρήκαμε την ασύγκριτη φεγγαράδα.

10.8.1949

Οι μέρες πλησιάζουν που θα εγκαταλείψωμε το ωραίο Θιάκι.
Με τον Κώστα (μέλλοντα πλοίαρχο) πηγαίνουμε για βαρκάδα με την βενζινάκατο, αλλά γινόμεθα "Μανώληδες" κατά την τυπικήν έκφρασιν και αφού η βάρκα έκαμε νερά και μπατάρησε ο μέλλον πλοίαρχος δίδει την μελοδραματικήν διαταγήν.

"Όλοι στην θάλασσαν"

Και ο λαός... χειροκροτεί.

Και αμφοτέροι και οι επτά εκ του κατά Νιόνιον ευρέθημεν ναυαγοί. Πλάκα είχε ο νεοελλθών Βασίλης που έπεσε με την γραβάτα.

Ας είναι καλά ο Αργύρης που έτρεξε και μας γλύτωσε.

11.8.1949

Είναι η τελευταία μου μέρα στο Θιάκι.

Αργά στις 5.30 το "Πίνδος" μας φέρνει στην Πάτρα.

Οι λίγες μέρες που έζησα εδώ μ' έκαναν ν' αγαπήσω πιο πολύ την πατρίδα του Οδυσσέα. Αλήθεια θα μου μείνει αλησμόνητο το μικρό, το άγονο, μα ελκυστικό, όμορφο Θιάκι.

Είναι ένα κομμάτι της πατρίδας μας που είναι ολόκληρο μια εικόνα δική της.

Νίκος Ραφτόπουλος
Ντίνος Δρακάτος
Αργύρης
Σπυρογιάννης
Ο Ναύαρος SirJohn Ντηλ
Ζαχαρένια Σταμελάτου
Εύελιν) Λιαρομάτη
Εύη) Παντανάσσης 59 Πάτραι.
Ανδρονίκη Ζαβερδινού
Γιώργος Πηλαδινός.

Some of my friends there.

11